

DE EXCURSIE

Marieke Damen

kluitman

PROLOOG

Misschien had ze moeten vragen wie het was toen er op de deur werd geklopt. Ze had drie woorden kunnen uitspreken voor ze opendeed. Een simpel ‘wie is daar?’ Of ze had door het piepkleine gaatje in de deur kunnen kijken of kunnen doen of ze er niet was. Er waren tal van mogelijkheden geweest, maar niets van dat alles had ze gedaan.

In blind vertrouwen opent ze de deur, waarna de gehandschoende hand haar tegen de muur drukt. Ze heeft niet eens tijd om te gillen, de grote hand vouwt zich over haar mond. Haar ogen puilen uit, ze snuift haar doodsangst in, hard en snel. In, uit, steeds sneller. Snot plakt aan het leer van de handschoen, maar de hand blijft waar hij is, zelfverzekerd, sterk als staal.

Op het moment dat ze doorheeft dat ze op die plek dood zal gaan, dat er geen ontkomen aan is, sluit de andere hand zich om

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284 / W042401

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Marieke Damen

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

haar keel en drukt deze stevig dicht. Het laatste wat ze ziet, zijn de donkerbruine ogen van de man die haar aanvalt. Zijn pupillen zo groot als schotels. Ze boren zich diep in de hare, tot haar hele lichaam begint te tintelen en er zwarte vlekken voor haar ogen verschijnen.

ISABELLA

Mijn telefoon begint te piepen op het moment dat ik hem van de vliegtuigstand haal. Het is een appje van mijn vader: *Wees voorzichtig met die Italianen ajb*. Hij zet er een knipoog achter, maar ik weet echt wel wat hij ermee bedoelt. Hij heeft het niet op Italiaanse mannen, die volgens hem beter kunnen flirten dan ademen. Mijn moeder, die Italiaanse is, plaagt hem er altijd mee. ‘Mijn lieve, jaloerse kaaskop,’ noemt ze hem dan. Echt, ouders...

Zo leuk vind ik ze niet op dit moment, want omdat papa zo nodig moest verhuizen voor zijn werk, zit ik nu op een nieuwe school en voel ik me best alleen. ‘Je krijgt vanzelf vriendinnen,’ zeggen ze, maar dat is makkelijk praten. Ik kan met iedereen opschieten, maar echt een goeie vriendin waar ik alle geheimen mee kan delen, heb ik hier niet. Ik zucht en zonder te antwoorden druk ik het appje weg.

‘Gezeik?’ vraagt Marle, die naast me zit en nu opstaat om haar bagage uit het rek te halen.

‘Overbezorgde vader,’ antwoord ik.

‘I know. Hier ook,’ zegt ze met rollende ogen, terwijl ze haar rugzak omhangt. Marle is oké. Ze doet me een beetje denken aan mijn beste vriendin van de basisschool. Supersportief en heel relaxed.

Even later lopen we de trap af, het vliegtuig uit. Op het moment dat ik Italiaanse grond onder mijn voeten voel, ben ik het appje van mijn vader vergeten en voel ik me helemaal vrij. Het is warm, de lucht ruikt anders hier en ik voel me, net als altijd als ik hier met mijn ouders kom, meteen op mijn plek. Ook al woon ik niet in Italië, ik voel me hier meer thuis dan in Nederland. Om eerlijk te zijn, ben ik er trots op dat ik een soort van deel uitmaak van Italië. Maar dat soort dingen zeg ik natuurlijk nooit hardop. Ik kijk wel uit. Voor ik het weet word ik uitgemaakt voor Italiaans maffiakind of spaghettivreter. Daar heb ik echt geen zin in.

Ik volg mijn klasgenoten en twee docenten door de hallen van het vliegveld. Babette Voerman, onze docente geschiedenis, loopt voorop. Zij geeft les over tijden waarin ze zelf nog geleefd zou kunnen hebben. Achter haar rug om noemen mijn klasgenoten haar daarom oma Voerman. Als een echte reisleidster houdt ze haar ene hand omhoog en stopt af en toe om zich tot de groep te kunnen richten.

‘Ja, kom maar, doorlopen. Hier naar rechts. Daar ja, en nu nummer 4 volgen!’ Ze doelt op de bagageband die ik blind weet te vinden, maar ik hou me op de achtergrond en ga als een na laatste de hoek om.

Bente loopt vlak achter me. Ze klooit met haar telefoon, die ze in een selfiestick vast wil klemmen. Als het is gelukt, houdt ze haar hoofd scheef, waardoor haar lange blonde haar als een half geopend gordijn voor haar ogen hangt. Verleidelijk kijkt ze in de camera. ‘I am back en kijk, het is precies zoals ik had verwacht,’ hoor ik haar zeggen. Ze draait de selfiestick rond en blijft steken bij een groepje jonge Italianen. Dan richt ze de camera weer op zichzelf. ‘O my god, Italiaanse jongens zijn zo knap.’

Op de een of andere manier mag ik haar wel, ook al is ze totaal anders dan de vriendinnen die ik op mijn vorige school had. Ik moet altijd een beetje om haar lachen. Aan hoe ze haar best doet om zo mooi mogelijk over te komen, alsof ze altijd acteert. Maar ze heeft wel schijt aan alle opmerkingen die ze daarover krijgt. Dat vind ik dan wel weer sterk. I like that.

‘Bente!’ roept mevrouw Voerman. ‘Dat doorlopen geldt ook voor jou.’

‘Oma zet de sprint in,’ zeg ik droog, maar ik begin toch iets harder te lopen.

Bente giechelt. ‘Waarom zo’n haast?’ Ze klapt haar selfiestick in, spreidt haar armen en doet een overdreven dansje. ‘We zijn in Italië, het land van *mañana mañana!*’

‘Serieus?’ zeg ik. ‘Zei je dat echt?’

‘Wat?’ Bente kijkt me niet-begrijpend aan en knippert met haar volle nepwimpers.

Jens, die vlak bij me loopt, draait zich om en zegt: ‘Dat is Spaans, blondie. We zijn in Italië, voor het geval je dat nog niet wist.’ Daarna kijkt hij naar mij, alsof hij even duidelijk wil laten zien dat hij wel het verschil tussen Italiaans en Spaans kent.

Irritant. Waar bemoeit hij zich mee?

JENS

Volgens mij heb ik zojuist niet zo’n beste beurt gemaakt bij Isabella. Ik probeerde indruk op haar te maken, maar haar ogen spoten vuur toen ik dat deed. Stiekem vind ik dat scherpe heel leuk aan haar en ik had gehoopt haar tijdens deze reis nog wat beter te leren kennen, maar voorlopig sta ik met 1-0 achter. *Sukkel*.

Het duurt een eeuwigheid voordat de koffers er zijn. Sommige van mijn klasgenoten gaan verveeld op de grond zitten en kijken TikTok-filmpjes op hun telefoon, tot grote irritatie van oma Voerman, die vlak bij me staat. ‘Vroeger praatten we met elkaar als we ergens moesten wachten, mijn hemel!’ zegt ze zuchtend tegen Jasper Boomsma, die daarna achter haar rug om naar mij knipoogt.

Hij is wel een toffe gast. Volgens mij is hij pas tweeëntwintig of zo, maar vanwege het lerarentekort mag hij al lesgeven terwijl hij nog studeert. Ik wed dat hij nu ook liever op zijn telefoon zit te

scrollen, maar hij moet zich natuurlijk nog bewijzen bij Voerman, omdat dit zijn eerste reis is. Eigenlijk is hij dus ook een soort van leerling.

Ik grijns naar hem, waarbij ik hoop dat hij dat opvat als: hé, ik begrijp je, man, en slenter daarna naar Thijn, die in de buurt van Isabella en wat andere meiden uit de klas staat. Een groepje Italiaanse jongens vlak achter ons staat te wachten bij de andere bagageband.

‘Check dat! Ze zijn echt zó knap,’ zegt Bente.

Nou, ik snap niet wat ze in hen ziet, maar ja, ik val dan ook niet op jongens. Een voor een kijken ze naar Isabella, Bente en Marle, de mooiste meiden uit onze klas en far out of my league. Maar ja, zolang Isabella me niet heeft afgewezen, heb ik een kans. Al zal ik haar dan eerst moeten zeggen dat ik haar leuk vind en dat durf ik echt niet!

Als ik langs haar heen kijk, valt mijn blik op twee jongens die achter het raam, in de aankomsthal, naar ons staan te wijzen. Ik wist niet dat we zouden worden opgewacht en wil Jasper en oma Voerman waarschuwen, maar die lijken alleen oog te hebben voor de koffers die nu al voor de derde keer voorbijkomen maar niet die van ons zijn. Ik zucht. Als ik me weer omdraai naar de aankomsthal zijn de twee jongens die daar stonden weg. Ik haal mijn schouders op. Dan heb ik het verkeerd gezien dus. Nou ja, de docenten moeten het zelf maar regelen.

Alsof ze het hebben afgesproken, kijken de Italiaanse jongens

achter ons tegelijk naar Isabella, Bente en Marle, bekijken hen nu van top tot teen en draaien zich vervolgens weer om. Ze beginnen druk met elkaar te praten. Het lijkt of ze ruzie hebben, maar dan beginnen ze ineens te lachen. Of eigenlijk is het meer grijzen.

‘Wedden dat ze het over ons hebben?’ zegt Bente, terwijl ze met haar vingers door haar haar strijkt.

‘Eh... Niet alles draait om jou, Bent,’ antwoordt Marle, die dit gewoon kan zeggen zonder bot over te komen.

Isabella zegt niets, maar kijkt dromerig voor zich uit.

‘Jij bent toch half Italiaanse?’ vraagt Marle aan haar.

Ze knikt.

‘Zou je niet zeggen als ik jou zo zie,’ gaat Marle verder. ‘Ik bedoel, je bent hartstikke blond.’

‘Klopt. Looks van mijn vader,’ antwoordt Isabella.

Ze is echt knap, denk ik, terwijl ik stiekem naar haar kijk. Lichtblond haar, maar wel donkere ogen. Volgens mij zie je dat niet vaak.

De luidruchtigste van het groepje jongens roept iets naar zijn vrienden, die hard beginnen te joelen. Tot drie bagagebanden verder zijn er mensen die naar hem omkijken. Ook Isabella kijkt. Haar ogen worden nog donkerder dan ze al zijn. Langzaam loopt ze op de schreeuwder af. Ze tikt hem op zijn schouder en ratelt er vloeiende Italiaanse woorden uit die niemand van ons kan verstaan.

Maar de jongens wel. Ze vallen op slag stil en staren haar daarna

verbluft aan. Triomfantelijk draait Isabella zich om en loopt terug naar Marle en Bente. De Italiaanse jongens beginnen weer te jodelen, behalve een. Die schaamt zich dood en is nu de stilste van het stel. Woest kijkt hij haar na. Wat zou ze gezegd hebben? En Jezus, ze is nog leuker als ze Italiaans spreekt.

‘Echt Isabella, ik weet niet wat je hebt gezegd, maar je hebt hem vet voor schut gezet bij zijn vrienden. Waar ging dat nou over?’ vraagt Marle verrast.

Ik doe zo onopvallend mogelijk een stap dichterbij om het antwoord ook te kunnen horen.

‘Het ging over ons, hè?’ vraagt Bente.

Isabella knikt. ‘Laat ik het zo zeggen: we zijn alle drie goedgekeurd door die *donnaiole*.’

‘Donna-wat?’ vraagt Marle.

‘Players,’ zegt Isabella. ‘Het zijn players. Hij wilde met zijn vrienden wedden dat hij ons alle drie tegelijk in bed kon krijgen.’ Isabella trekt een vies gezicht.

‘Teuw,’ zegt Marle.

Bente begint te lachen. ‘Serieus? Alsof wij zo makkelijk te krijgen zijn. Wat een losers.’

Ik zou willen dat Isabella makkelijk te krijgen was. Voor mij alleen dan. Niet voor anderen. Shit, hoe moet ik dit aanpakken? Ze ziet me niet eens staan. Ik moet zorgen dat ik bij haar in de buurt blijf en een keer naast haar kan zitten. Dan moet ze wel met me praten.

‘Maar wat zei jij dan?’ vraagt Marle.

‘Dat hij ons helemaal niet aan zou kunnen.’ Er breekt een triomfantelijke grijns door op Isabella’s gezicht.

ISABELLA

‘Balen dat ik het net niet heb gefilmd,’ zegt Bente, als we in de bus naar het hotel zitten. ‘Je had het hoofd van die gast moeten zien!’

Ik grinnik.

Bente ratelt door. ‘Honderd procent dat dit viral was gegaan!’

‘Maar je kan dit vaker doen!’ roept Marle, enthousiast over haar eigen idee. ‘Dan pakken we straks een terrasje en gaan we mensen af luisteren, dat wordt lachen. Niemand verwacht dat jij met je blonde haar vloeiend Italiaans spreekt!’

‘Dan zorg ik dat ik mijn telefoon klaar heb. Please, ga je mee, Isabella?’ Bente kijkt me met puppyogen aan, alsof dat zou helpen om me over te halen. Met een scheef oog kijk ik naar Jasper, die zich heeft omgedraaid en me nu afwachting aankijkt, een grijns op zijn gezicht. *Hij vindt dit oké?*

‘Tuurlijk,’ zeg ik. ‘Maar geen opnames, please.’ Ik hou niet zo van viral gaan op internet. Zeker niet nadat die gast die ik bij

de bagageband voor lul had gezet, me bij het weggaan heel vuil aankeek. Ik kreeg er de rillingen van, maar dat had ik niet laten merken.

Bente trekt even een pruillip, maar tot mijn verbazing zeurt ze er verder niet over. ‘Oké,’ zegt ze.

Schuin achter me klinkt een jongensstem: ‘Mogen wij ook mee?’

Als ik me omdraai zie ik dat ‘we’ Jens en Thijn zijn. Ik haal mijn schouders op. ‘Ik vind het best.’

‘Mevrouw Voerman?’ vraagt Thijn met luide stem. ‘We zijn toch vrij deze eerste middag?’

Onze docente komt half overeind uit haar stoel, zodat iedereen haar kan zien. Ze zet haar leesbril op haar hoofd en richt zich tot alle leerlingen in de bus. ‘Dat klopt. We gaan eerst inchecken bij het hotel. Daarna zijn jullie een paar uurtjes vrij, maar het is de bedoeling dat jullie in de buurt van het hotel blijven. Om acht uur verwacht ik iedereen in de lobby, dan gaan we eten in een restaurantje daar vlakbij.’

Thijn en Jens geven elkaar een boks.

‘Lekker,’ zegt Jens.

JENS

Het was gewoon zo grappig toen Isabella weer een paar rake Italiaanse opmerkingen maakte vanmiddag, maar daardoor hangen er nu wel steeds meer klasgenoten om haar heen.

Als we het restaurant binnengaan, zorg ik dat ik vlak achter haar loop, zodat ik bij haar aan tafel kan zitten. ‘Loop door,’ sis ik tussen mijn tanden tegen Thijn, terwijl ik hem een duwtje geef. Soms kan hij zo sloom zijn.

Er zijn vier tafels van zes voor ons gedekt. De ober wijst ze toe en voor ik het doorheb, zit Isabella en is de rest van haar tafel bezet door vijf andere meiden uit de klas. Ik beland met Thijn bij oma Voerman aan tafel, maar gelukkig kan ik Isabella wel zien vanaf hier. Nadat we pizza’s hebben besteld, valt het blijkbaar toch te veel op dat ik steeds naar haar kijk, want Thijn stoot me aan. ‘Wat zit je te kijken, bro?’

‘Hoezo?’ zeg ik snel, terwijl ik mijn aandacht verleg naar de

bar, helemaal aan de andere kant van het grote restaurant, waar net twee jongens zijn gaan zitten. Ze zijn goed gekleed en hebben beiden een petje op, waarvan er eentje beslagen is met metalen spikes. Echt lelijk. Ze kunnen uiteraard hun ogen niet van de Hollandse meiden afhouden.

Thijn laat zich niet afleiden. ‘Je maakt mij niets wijs,’ zegt hij. ‘Je bent verliefd. En goed ook.’

Thijn kent me te goed. Volgens onze moeders hebben wij elkaar ontmoet in de bouwhoek van het kinderdagverblijf, waar hij me in eerste instantie de hersens in probeerde te slaan met een blok. Sindsdien zijn we beste vrienden. Het kan raar lopen.

‘Ssst. Niet iedereen hoeft dat te horen!’ zeg ik met opeengeklemd kaken.

Thijn maakt met zijn vingers een gebaar alsof hij zijn mond dichttrist en de sleutel weggooit.

De ober zet de bestelde pizza’s voor onze neus.

‘Dat wordt lastig eten dan,’ zeg ik. Thijn barst in lachen uit, terwijl ik intussen met mes en vork mijn eerste calzone van deze reis te lijf ga. Mijn vork glipt uit mijn handen en valt op de grond tussen oma Voerman en mij in. Als ik hem wil oprapen zie ik dat er tomatensaus op de sokken van mevrouw Voerman terecht is gekomen. Smiley-sokken nog wel. Beschaamd besluit ik om niets tegen haar te zeggen en net te doen of ik het niet heb gezien.

In plaats daarvan geef ik haar een brede glimlach als ik met mijn hoofd weer boven tafel kom. Gelukkig heeft ze niets door.

Ik hoop niet dat Isabella mijn klunzige actie heeft opgemerkt. Daar scoor ik geen punten mee.

Precies op het moment dat ik dat denk, klinkt er van de tafel van Isabella gegrinnik. Ik kan zien dat ze zich proberen in te houden, maar dat lukt niet zo en uiteindelijk stijgt het gelach boven het geroezemoes van het restaurant uit.

Isabella brengt triomfantelijk een slice pizza naar haar mond. Blijkbaar heeft ze weer iets grappigs gezegd. Ik zoek haar blik. Ging dit over mij? Isabella kijkt mijn kant op. Mijn mondhoeken krullen al omhoog, maar ze kijkt dwars door me heen. *Kansloos.*

ISABELLA

‘Waarom moesten we eigenlijk zo vroeg op als Voerman er zelf nog niet eens is?’ roept een stem achter me die ik herken als die van Ludo, de grootste studiebolk van de klas. We zitten met z’n allen in groepjes in de ontbijtzaal. De meesten van ons hebben het ontbijt al op en zijn nu bezig met broodjes en cornetti’s smeren om mee te nemen voor de lunch.

Jasper kijkt even op van zijn telefoon. ‘Ik heb haar net een appje gestuurd, ze zal zo wel komen.’ Hij stopt zijn telefoon in zijn zak. ‘Ze appte me gisteravond of ik jullie wilde opvangen, want zelf wilde ze al vroeg gaan ontbijten en daarna moest ze nog wat telefoontjes plegen. Jasper staat op. ‘Als iedereen klaar is, gaan we terug naar onze kamer om onze spullen te pakken en dan zie ik iedereen om acht uur in de lobby.’

Stoelen worden achteruitgeschoven, waarna iedereen kriskras door elkaar heen loopt. Het gebouw is oud, de gangen zijn smal en

donker. Ik deel een kamer met Marle. We zijn vannacht pas rond een uur of een gaan slapen, nadat we eindeloos gekletst hebben. Het was echt relaxed: zij blijkt net als ik geen broers of zussen te hebben en ze is ook een keer verhuisd. ‘Overal kan je vriendinnen maken,’ zei ze. Het klonk bijna als de woorden van mijn ouders, maar tegelijk was het zó anders. Zij weet tenminste waar ze over praat.

Nadat Marle en ik onze tanden hebben gepoetst en onze rugzakken hebben gepakt, stappen we precies om acht uur de lobby in, waar Jasper ons telt om te kijken of iedereen er is. Onrustig loopt hij met zijn telefoon in zijn hand geklemd heen en weer. Continu kijkt hij op het scherm.

‘Is er iets?’ vraag ik, maar Jasper geeft geen antwoord. Ik heb een beetje medelijden met hem, want het is natuurlijk zijn eerste buitenlandreis en dan gaat het ook nog niet zoals het zou moeten.

Hij werpt een vlugge blik op zijn horloge en kijkt dan naar buiten, waar een bus ronkend voor ons hotel tot stilstand komt. Opnieuw brengt hij zijn telefoon naar zijn oor, maar hij fronst al snel zijn wenkbrauwen. ‘Hij springt wéér direct op voicemail,’ hoor ik hem mompelen.

‘We hadden nog zeker een kwartier langer kunnen blijven liggen,’ zeurt Bente, terwijl ze zich verveeld tegen de rugleuning van haar stoel laat zakken. Ze haalt haar telefoon tevoorschijn en tuit haar lippen voor de camera om een zoveelste selfie te maken.

‘Zou er iemand even naar haar kamer willen gaan en bij haar

aankloppen?’ vraagt Jasper. Hij trekt een moeilijk gezicht. ‘Ik moet de buschauffeur opvangen en kan me niet in tweeën splitsen.’

‘Ik kijk wel uit, dadelijk heeft ze zich verslapen en doet ze in pyjama open!’ roept Thijn.

‘Of naakt,’ zegt iemand droog.

De klas begint te lachen, alsof ze allemaal tegelijk het beeld van oma Voerman in haar blootje voor zich zien.

‘Iemand die geen angst voor pyjama’s heeft?’ vraagt Jasper. Hij loopt in de richting van de uitgang om naar de buschauffeur te gaan.

‘Ik ga wel,’ zegt Marle, waarna ze opspringt en achter de deur verdwijnt die naar het trappenhuis leidt.

Nog voor Marle terug is, verschijnt er een Italiaan in de lobby. Hij ziet er maar net iets ouder uit dan Jasper Boomsma, maar toch gaat hij zelfverzekerd voor de groep staan en daarna laat hij zijn blik over ons gaan. Bij Bente en mij blijft hij even hangen, waardoor ik het ineens bloedheet krijg.

Bente, die naast me zit, stoot me aan. ‘Die gast is knap, niet normaal!’ fluistert ze.

Hij draagt een spijkerbroek, witte gympen en een hemelsblauw Ralph Lauren-poloshirt. Om zijn nek hangt een keycord met een pas.

‘Excuse me,’ begint hij. My god, zijn accent. Te leuk. ‘*I am Sergio Moretti, your guide for today.*’ In zijn hand houdt hij een clipboard

vast waar hij op het ritme van zijn woorden mee zwaait. Achter hem komt Jasper gehaast weer naar binnen lopen.

‘Stel je voor, de hele dag,’ mijmer ik.

Bente heeft haar hoofd in standje verleiding gezet: schuin en met haar lippen getuit. Ze doet alsof ze in haar camera kijkt, maar maakt stiekem een foto van Sergio.

‘Wacht even,’ zegt Jasper in het Engels. Hij stapt op Sergio af en geeft hem een hand. ‘Ik denk dat u een andere groep moet hebben. Wij hebben geen gids geboekt.’

Sergio pakt het clipboard erbij. ‘Jullie zijn toch de leerlingen van het Ludgercollege uit Nederland?’ Hij begint de namen op de lijst op te noemen. De Nederlandse namen klinken grappig uit zijn mond.

Achter ons valt er een deur in het slot. Marle stapt de lobby in. ‘Er hangt een bordje met “*Niet storen*” aan de deur van mevrouw Voerman. Ik durfde niet te kloppen.’ Ze gaat voor me op de grond zitten.

‘Dankjewel voor het kijken, Marle,’ zegt Jasper. ‘Ik zal haar nog één keer proberen te bellen, want volgens mij is er sprake van een misverstand.’ Hij brengt nogmaals zijn iPhone naar zijn oor, maar laat hem al gauw weer zakken.

Sergio wendt zich tot Jasper en laat de pas zien die om zijn nek bungelt. Jasper knikt, maar kijkt bedenkelijk.

Jens kijkt naar mij en trekt een gezicht dat zoiets wil zeggen als: raar dit.

Ik reageer niet en draai de andere kant op, alsof ik niet doorheb dat hij mijn aandacht wil.

Sergio praat op gedempte toon met Jasper en wijst telkens op de lijst met namen die hij voor zich heeft. ‘*Wait here*,’ zegt Sergio, ‘*I double check*.’ Hij loopt naar buiten, waar hij met zijn telefoon aan zijn oor heen en weer loopt. Het lijkt eeuwen te duren, maar intussen krijgt Jasper een app binnen van Voerman en lijkt het allemaal te kloppen.

Jasper loopt naar de ingang van het hotel en roept Sergio. ‘*It’s okay! I finally got a message from my colleague*.’ Hij zwaait met zijn telefoon boven zijn hoofd en wenkt de gids.

‘*Great!*’ zegt Sergio en hij stapt de lobby weer in.

Jasper gaat voor de groep staan. ‘Jongens,’ begint hij, terwijl hij het zweet met zijn pols van zijn slapen veegt. ‘Mevrouw Voerman is ziek en heeft via de reisorganisatie vervanging geregeld, zodat de geplande excursie door kan gaan. Sergio is een local en volgens mevrouw Voerman weet hij alles over het Colosseum, het Pantheon en de Trevifontein. Ik moet wel even uitzoeken of de Sint-Pietersbasiliek er nog in zit in verband met het ontbreken van tickets.’

‘Yes!’ zegt Bente naast me.

Marle draait zich om naar mij en kijkt me met een brede glimlach aan.

‘Niet verkeerd, hè?’ zeg ik.

‘Sergio hier gaat jullie namen afvinken. Zodra hij je naam